

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24.10.1969, sp. zn. 5 Tor 7/69, ECLI:CZ:NS:1969:5.TOR.7.1969.1

Číslo: 11/1970

Právní věta: Předmětem přezkumného řízení podle druhého oddílu zák. č. 82/1968 Sb. mohou být jen odsuzující rozsudky, nikoli též usnesení o zastavení trestního stíhání.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 24.10.1969

Spisová značka: 5 Tor 7/69

Číslo rozhodnutí: 11

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Rehabilitace soudní

Předpisy: 82/1968 Sb. § 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 11/1970 sb. rozh.

Předmětem přezkumného řízení podle druhého oddílu zák. č. 82/1968 Sb. mohou být jen odsuzující rozsudky, nikoli též usnesení o zastavení trestního stíhání.

(Usnesení zvláštního senátu Nejvyššího soudu ze dne 24. září 1969 sp. zn. [5 Tor 7/69](#))

Nejvyšší soud projednal ve zvláštním senátě stížnosti M. K. a A. H. proti usnesení zvláštního senátu krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. června 1969 sp. zn. 14 tr 551/68 a stížnosti zamítl.

Z odůvodnění:

A. H. a M. K. byli spolu s dalšími obviněnými odsouzeni rozsudkem bývalého státního soudu v Praze z 10. srpna 1950 sp. zn. Or I 183/50. A. H. a M. K. byli uznáni vinnými zločinem účastenství na zločinu sabotáže podle § 5 tr. zák. a § 37 zák. č. 231/1948 Sb. a odsouzeni H. k trestu těžkého žaláře na 5 let, K. na 6 let a k dalším trestům. Odvolání obviněných proti tomuto rozsudku bylo zamítnuto usnesením Nejvyššího soudu z 13. dubna 1951 sp. zn. To X 25/50.

Usnesením krajského soudu v Hradci Králové z 25. února 1966 sp. zn. Nt 075/65 byly uvedeny rozsudek a usnesení Nejvyššího soudu zrušeny a povolena obnova trestního řízení. Současně bylo podle § 231 odst. 1 tr. ř. zastaveno trestní stíhání A. H. a M. K. důvodů § 11 odst. 1 písm. a) tr. ř. na

základě čl. III odst. 1 amnestie presidenta republiky z 1. prosince 1957, a to vzhledem k tomu, že krajský soud dospěl k závěru, že v jednání těchto obviněných jde o trestný čin podplácení podle § 161 odst. 2 tr. zák. z r. 1961.

Dne 13. března 1968, tedy ještě před účinností zákona o soudní rehabilitaci, podali A. H. a M. K. krajskému soudu v Hr. Králové návrh, který označili jako návrh na obnovu řízení podle § 278 odst. 2 tr. ř. Navrhovatelé vyslovili názor, že byl porušen zákon usnesením krajského soudu v Hradci Králové 8. VI. 1966 sp. zn. T 03/66, neboť se nedopustili ani trestného činu podplácení a uvedli o tom některé okolnosti, o nichž nabídli důkazy.

Při projednávání těchto návrhů před krajským soudem v Hradci Králové prohlásili A. H. a M. K., že nepoužili práva daného jim ustanovením § 11 odst. 2 tr. ř., ačkoliv byli o tomto oprávnění řádně poučeni, neboť se obávali dalších nákladů soudního řízení a byli informováni, že i tak mají možnost žádat o odškodnění. A. H. sdělil, že nárok na náhradu škody, která mu vznikla odsouzením, uplatnil občanskoprávní žalobou, o níž dosud nebylo rozhodnuto.

Po vydání zákona č. 82/1968 Sb. o soudní rehabilitaci byly návrhy se spisy postoupeny zvláštnímu senátu krajského soudu v Hradci Králové. Tento senát však 14. října 1968 spis vrátil, aby krajský soud v obecném řízení projednal písemný návrh H. a K. jako návrh na obnovu trestního řízení popř. jako podnět ke stížnosti pro porušení zákona. K odůvodnění toho uvedl, že podle § 43 zák. č. 88/1968 Sb., lze zvláštnímu senátu postoupit jen návrhy na obnovu řízení a stížnosti pro porušení zákona, které byly podány ve věcech uvedených v § 2 cit. zák. a o nichž nebylo před účinností zákona rozhodnuto. Protože předmětné návrhy se již netýkají rozsudku státního soudu, ale dalších rozhodnutí, které v řízení o obnově vydal krajský soud, nejde již o přezkumné řízení podle druhého oddílu o soudní rehabilitaci, a proto zvláštní senát nemůže o věci jednat.

V neveřejném zasedání byly návrhy A. H. a M. K. usnesením zamítnuty.

V odůvodnění tohoto usnesení zvláštní senát setrval v podstatě na shora uvedených důvodech, přičemž poukázal zejména na to, že předmětem přezkoumání podle druhého odd. zákona o soudní rehabilitaci se mohou stát jen odsuzující rozsudky a nikoliv usnesení o zastavení trestního stíhání, a že nelze přehlížet, že původní rozsudek státního soudu byl pravomocně zrušen, takže již neexistuje a nemůže být tedy předmětem přezkoumání.

Proti tomuto usnesení podali A. H. a M. K. včas stížnost v níž namítají, že podle § 2 a 3 zák. č. 82/1968 Sb. je rozhodující jen to, který soud vydal odsuzující rozsudek v prvním stupni v původním řízení.

Nejvyšší soud na základě toho přezkoumal napadené usnesení i řízení jemu předcházející a dospěl k závěru, že stížnosti nejsou důvodné.

Právní názor, vyslovený v napadeném usnesení, je správný. Přezkumnému řízení podle zákona o soudní rehabilitaci podléhají podle výslovného znění § 2 zmíněného zákona jen odsuzující rozsudky, nikoliv usnesení o zastavení trestního stíhání.

Přezkumné řízení lze sice provést i když ve věci byla provedena obnova trestního řízení. Nebyl-li však po povolení obnovy vyhlášen odsuzující rozsudek, ale trestní stíhání bylo pravomocně zastaveno, aniž obvinění prohlásili ve stanovené lhůtě tři dnů, aby se v řízení pokračovalo (§ 11 odst. 2 tr. ř.) a aniž byl v tomto pokračujícím řízení vyhlášen odsuzující výrok o vině (§ 227 tr. ř.), nemůže přicházet v úvahu přezkoumání věci podle druhého oddílu zák. č. 82/1968 Sb.